

Što s humanističkim znanostima?

Barbarić, Damir

Source / Izvornik: **Vijenac, 2016, 576, 16 - 17**

Journal article, Published version

Rad u časopisu, Objavljena verzija rada (izdavačev PDF)

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:261:562416>

Rights / Prava: [In copyright](#) / [Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2025-01-08**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Institute of Philosophy](#)

svaki predmet stupiti na mjesto svakog drugog i sam biti zamijenjen svakim drugim. U globalnom tržištu, toj sveopćoj zamjenjivosti i razmjenjivosti svega sa svime, predmeti bivaju stjerani u prazninu bitne jednoličnosti, koja se manje ili više uspješno prikriva sve većom, tendencijski beskonačnom raznovrsnošću sporednosti. Iščeznuće i zaborav onog izvornog nadoknađuje se omamljujućim šarenilom beskrajnog mnoštva nadomjestaka.

Bilo bi naivno misliti da se spram tog usudnog zbivanja može primjereno odnositi pukim kritičkim odmakom ili oholim nepristajanjem. Prezirom i odbijanjem tu se ne postiže ništa. Jer nepovijesni svijet globalnog društva nije u svojoj biti ništa drugo do konačno povijesno ostvarenje drevnog ideala zapadnjačke metafizike i cjelokupne njezine povijesti, koja od samih početaka stremiti tomu da se potpunim dokidanjem svake osebnosti i poništenjem prostora i vremena konačno – ma koliko to paradoksalno zvučalo – smiri u vrtoglavoj brzini vrtnje *istodobne prisutnosti svega*. Upravo je znanost ono što u sprezi s tehničkom proizvodnjom, s kojom je sjedinjena do nerazlučivosti, upravlja tom vrtnjom sveprisutnosti, i to totalna, sveobuhvatna znanost, takva u kojoj je bezuvjetna vladavina apstrakcije, konstrukcije, eksperimenta i metode na najboljem putu da konačno ukine sve negdašnje razlike u rangu posebnih znanosti s obzirom na životnu vrijednost tematskog područja svake od njih, da bi na koncu čak uklonila i samu fundamentalnu razliku između prirodnih znanosti i onih društveno-humanističkih.

Potruga za zavičajem

Čini se da se samo u tom sklopu i samo na toj pozadini mogu spoznati pravo mjesto i uloga duhovnih odnosno humanističkih znanosti u cjelini suvremenog društva. Prema danas možda najutjecajnijem tumačenju ta se uloga sastoji u kompenziranju bitne praznine nepovijesne apstraktne zbilje globalnog društva, koja zbog svoje sadržajne ispražnjenosti ljudskom obitavanju više ne pruža zadovoljavajuću smisao i životno neophodnu orijentaciju. Suočene s tendencijama uklanjanja svih razlika, humanističke znanosti nastoje očuvati svijest o vrijednosti i povijesnom pravu prirodnog pluralizma kultura, jezika i povijesnih sudbina. Po svemu sudeći, upravo bezzavičajnost modernoga industrijskog svijeta potiče čovjeka na to da posredstvom humanističkih znanosti traži za zavičajem.

Doista se čini da je potraga za *zavičajem* u nepovijesnoj bezzavičajnosti globalnog društva najdublji smisao humanističkih znanosti i primjereno određenje njihove uloge u današnjem svijetu. Jer one su nastale kao reakcija na nezaustavljivi pobjednički hod egzaktnih znanosti vođenih prirodnoznanstvenom eksperimentalnom metodom i na time izazvano „odčaravanje“ svijeta, kako je konačni ishod tog procesa svojedobno označio Max Weber. Njihova pojava uzrokovana je prije svega apstraktnošću razvijenoga industrijskog i post-industrijskog društva i njegovom ravnodušnošću, čak neprijateljstvom spram povijesne predaje. U njima samo to društvo nalazi sredstvo kojim će kompenzirati vlastitu nepovijesnost te barem djelomice održati prisutnim znanošću potisnuti i prekriveni prirodno-povijesni životni svijet. Duhovnim znanostima pripala je zadaća barem djelomičnog oprisutnjenja svega onoga što bi u slučaju da proces potiskivanja povijesti u globalnom društvu bude doveden do kraja moralo nužno postajati sve beznačajnijim, a na koncu čak i sasvim nestati.

Humanistika kao kompenzacija suvremene pustoši

Utoliko bi se mogla do neke mjere prihvatiti tvrdnja da moderno društvo iz sama sebe rađa humanističke znanosti u svrhu ublažavanja i kompenziranja vlastite apstraktne nepovijesnosti. Da bi se u visoko apstraktnom i birokratski formaliziranom globalnom društvu barem donekle zadovoljila elementarna

ljudska potreba za životom ispunjenim smislom i značenjem, to znači takvim koji se na osnovi svojega povijesnog podrijetla otvara spram dosuđene i ujedno slobodno izborne vlastite budućnosti, potrebne su humanističke znanosti, u čijem se pripovijedanju i interpretiranju, svagda vođenima obzirnim taktom i istančanim ukusom, čuva čovjekovo vjekovima nataloženo iskustvo, na osnovi kojeg se izgrađuje umijeće kritičkog orijentiranja u sadašnjosti, da bi se u slutnji ocrtao obzor mogućih putanja budućnosti. U svijetu koji je znanstveno-tehničkim konstruiranjem predmeta lišenih životnog smisla i značenja preinačen u neprovodno i hladno globalno društvo humanističke znanosti su blagotvorno kompenzacijsko sredstvo za barem djelomično zadovoljenje čovjekove iskonske

Hans-Georg Gadamer

Duhovne znanosti pred nasrtajem prirodnoznanstvene metode gube samopouzdanje. Uspoređene sa svojim klasičnim izvedbama i sa svojim najvišim određenjem, neumitno postaju prošlost. Kao što globalno društvo više u njima ne traži i od njih ne očekuje mjerodavne upute za pravce svojega povijesnog kretanja, tako i one same sebi više ne postavljaju visoke zahtjeve

potrebe za životnim smislom. Bezuvjetno i stalno napredujuće moderniziranje izaziva u čovjeku dubinsku dezorijentaciju, koju one nastoje kompenzirati pružanjem oslonca u neprolaznim povijesnim predajama, primjerice onoj kršćanstva, humanizma, prosvjetiteljstva, romantike, s kojima se čovjek može blagotvorno poistovjetiti i time steći pouzdanu uporište za svoje obitavanje na Zemlji.

Premda je ovo objašnjenje biti duhovnih odnosno humanističkih znanosti kao kompenziranja iščezavajuće povijesnosti i životne

smislenosti u suvremenom globalnom društvu u mnogom pogledu ispravno, teško da nas može do kraja zadovoljiti. Upravo kad se čini da potvrđuje neupitnu važnost tih znanosti, zapravo im potpisuje smrtnu presudu. Jer tako shvaćene, one su tek usputna pojava i naknadna reakcija na totalni proces oznanstvenjenja životnog svijeta, to znači njegova korjenitog preoblikovanja u globalno društvo. Stoga njihov blagotvorni utjecaj ne može doprijeti dalje od toga da tek djelomice prikrije pravu istinu tog procesa i ublaži pogubnost njegovih učinaka, čineći ih čovjeku podnošljivima ili čak do neke mjere prihvatljivima. Odatle je očito da ni kompenzacijska teorija ne mijenja ništa na činjenici da su humanističke znanosti već odavno prožete duhom poraza i kapitulacije pred kvantifi-

čnih uzroka i učinaka nekog povijesnog događaja, koji ostaje neshvatljiv bez detaljnog studiranja i stroge kritike izvora, ali jednako tako i bez istraživačeva urođena dara duhovnog uživanja? Kako ustrajavati na znanstvenosti takvih istraživanja kad u njihovoj interpretativnoj i pripovjednoj metodi nedostaje upravo ono što bitno određuje metodu egzaktnih znanosti, naime eksperiment i opća provjerljivost rezultata, oboje omogućeno unaprijed osiguranom mjerljivošću? Kako pred naletom danas jedinog priznatog jezika znanosti, nametnutog tehnološkijskom moći i imperijalnom voljom za globalnošću i nesmetanim planetarnim cirkuliranjem znanja uobličjenih u načelno beskonačno mnoštvo apstraktnih, po mogućnosti digitaliziranih informacija, obraniti potrebu, čak nužnost istraživanja, promišljanja i priopćavanja u vlastitu materinskom jeziku? Kako se izboriti za prihvaćanje stava da bez toga duhovne znanosti nepovratno gube upravo svoju najvažniju značajku, naime upućenost na ono svagda osebnostno, individualno i svojstveno, upravo ono što se vladajućim postupkom apstraktnog znanstvenog poopćavanja nepovratno gubi i nestaje? Kako razriješiti kobnu alternativu pred kojom stoji humanističke znanosti: ili prihvatiti osuđenost na sve veću izolaciju ili napustiti svoju najvišu zadaću i najdublje određenje?

Gadamer i svrha humanistike

Nije čudo da pred tim izazovom duhovne znanosti gube samopouzdanje. Neovisno o motivaciji, vrsnoći i snazi angažmana samih znanstvenika, čini se da, uspoređene sa svojim klasičnim izvedbama i sa svojim najvišim određenjem, neumitno postaju prošlost. Kao što globalno društvo više u njima ne traži i od njih ne očekuje mjerodavne upute za pravce svojega povijesnog kretanja, tako i one same sebi više ne postavljaju visoke zahtjeve. Izmiče im čak i najmanja mjera jedinstva i usuglašenosti u pogledu zajedničkog tematskog okružja kojim se bave, kao i svijest o barem donekle zajedničkom metodološkom ustroju. Jedno od mnogih svjedočanstava toga svakako je to da ne uspijevaju iznaći niti zajedničko ime, već se nestalno kolebaju među tako raznorodnim nazivima kao Geisteswissenschaften, Kulturwissenschaften, moral sciences, human sciences, humanities, lettres, lettere... Gdje nisu, poput gotovo svih društvenih znanosti, podlegle iskušanju bezuvjetne prilagodbe, u kojoj pristaju na gubitak vlastite biti, tamo pokušavaju i tu bit i istinu onoga čemu su posvećene spasiti odustajanjem od svake znanstvenosti i metode discipline te utjecanjem sve neobveznijoj mitopoetici, ili pak manje ili više učenoj i duhovitoj publicistici, postupno se transformirajući u možda poučne, ali svake sustavnosti lišene zbirke zanimljivosti, ponuđene svijetu medijskog spektakla. Time samo potvrđuju svoj povijesni slom i čine ga konačnim. Unatoč povremenim počastima i usiljenoj, najčešće hinjenoj društvenoj skrbi, koja u njima u najboljem slučaju vidi tek neku vrstu muzeja davnih vrijednosti, u osnovi ostaju prepuštene sudbini polaganog umiranja.

Ima li za humanističke znanosti izlaza iz tog labirinta kojim sve zdvojnije lutaju? Ako ga ima, put prema njemu ne može i ne smije zaobići jedini teškoći stvari doista dorasli pokušaj temeljitog i svestranog osviještenja o njihovoj biti, povijesnom ishodištu, dosegu, istini i pravoj svrsi. Taj pokušaj susreće nas u Gadamerovu epohalnom pothvatu izgradnje sveobuhvatne i sustavno građene filozofijske hermeneutike, čija je snažna i mnogostrana početna recepcija u Europi ubrzo bila zamijenjena sve površnijim i sve manje zahtjevnim nastojanjima oko što lagodnijeg nasljedovanja i što dojmljivije primjene. U Hrvatskoj je ta recepcija – kao i u gotovo svim drugim slučajevima povijesno odlučujućih misaonih i duhovnih dostignuća – okopnila i skliznula u zaborav i prije no što je ozbiljno započeta. Možda je vrijeme za ozbiljan dijalog s tim još uvijek poticajnim, do neke mjere čak nezaoobilaznim pothvatom.

cirajućom eksperimentalnom metodom sveobuhvatne tehno-pojetičke, dakle proizvodne i konstruktivne znanosti. Svjesne svoje bitne nemoći, nastoje joj se što više približiti, oponašati je, ili je čak koliko god je to moguće preuzeti u vlastite osnove. Ostaje im stranom svaka pomisao na to da bi samu apstrahirajuću proizvodno-konstruktivnu metodu znanosti mogle i morale iz temelja staviti u pitanje.

Gubitak temelja duhovnih znanosti

Sagledana u tom svjetlu, današnja znanstvena politika, obilježena forsiranjem birokratski umreženih istraživačkih projekata, prijedlozi kojih se anonimno, dakle neosobno recenziraju, a rezultati jednako anonimno ocjenjuju, i to isključivo s obzirom na kvantitativne i mjerljive, a to znači formalne i apstraktne kriterije, pri čemu se objavljivanju što kraćih i po mogućnosti grupno sastavljenih članaka i člančića daje bezuvjetna prednost pred obuhvatnim i sustavno građenim monografijama, nije drugo do nasilje kojim se temeljni ustroj metode svojstvene samo prirodnim znanostima bezobzirno nameće svim ostalim područjima znanja.

Pred tim nasrtajem humanističke znanosti sve više uzmiču i povlače se. Kako u srazu s moćnom logikom planetarnog koncerna prirodno-bio-tehnoloških znanosti opravdati znanstvenost vlastita postupka kojim se na primjer cijela jedna knjiga posvećuje interpretaciji jednog jedinog pjesničkog ili drugog umjetničkog djela? Ili osobitim značajkama sintaktičke strukture nekog jezika? Ili tumačenju najčešće skrivenog sklopa teško doku-